

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

NA ÚSVITE

ROMÁN

i527.net
vydavatelstvo

O románe *Z dialky*
zo série ODKAZY Z TIMBER RIDGE

„Tamera Alexanderová opäť spleťá svoje čaro a prostredníctvom svojho pútavého deja, sympatických postáv a podmanivého ľúbostného príbehu nás prenáša v čase do Coloradského teritória. Román *Z dialky* má všetko, čo by ste čakali od tradičnej historickej romancy, no Tamera pridáva ešte niečo špeciálne, čo jej príbehy povznáša vysoko nad bežne nastavenú latku.“

– *Relz Reviewz*

„Postavy tohto skvelého príbehu sú očarujúce, zaujímavé a veľmi realistické... Čitatelia budú dychtivo obracať jednu stránku za druhou, aby zistili, ako príbeh dopadne, no zároveň im bude smutno, že sa už končí.“

– *The Romance Readers Connection*

„Fanúšikovia romantickej Ameriky by si román *Z dialky* ani ďalšiu časť série ODKAZY Z TIMBER RIDGE určite nemali nechať ujsť...“

– *Blog Critics*

„... rýchle tempo, emocionálny náboj a krásne opisy krajiny. Dávam štyri a pol hviezdičky.“

– *Romantic Times*

„Tamera Alexanderová vďaka svojmu mimoriadnemu talentu dokáže maľovať scény tak živo, až máte pocit, akoby sa vám príbeh odohrával priamo pred očami. Dej aj postavy majú hĺbku... a vy cítite emócie, ktoré prežívajú.“

– *Once Upon a Romance*

„Vďaka knihám Tamery Alexanderovej vždy spomalím a vychutnávam si jemné odtienky života a viery, ktoré prináša na stránkach.“

– *CK2S Kwips and Kritiques*

„Ak čítate historické romány a obľubujete silné hrdinky, *Z dialky* si nemôžete nechať ujsť.“

– *Christian Bookworm Reviews*

NA ÚSVITE

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

ODKAZY Z TIMBER RIDGE

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2009 by Tamera Alexander

Originally published in English under the title

Beyond This Moment

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s. r. o., 2024

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-135-0

Pre moju redaktorku Karen Schurrerovú.

Tvoj smiech je pre moju smädnú dušu
ako pohár chladnej vody
a tvoj dar slova je pre mňa požehnaním.

*Skúmaj ma, Bože, a poznaj moje srdce,
skúšaj ma a poznaj moje zmyšľanie!
Hlad', či som na ceste trápenia,
a ved' ma cestou večnosti!*

ŽALMY 139, 23 – 24

1

SULFUR FALLS, COLORADSKÉ TERITÓRIUM

26. JÚLA 1876

Molly Ellen Whitcombová vystúpila z vlaku na nástupište stanice v mestečku Sulfur Falls a zastala, lebo si vôbec nebola istá, kam má ísť a čo má robiť... v mnohých rôznych ohľadoch. Ozvala sa píšťala vlaku a jej ostrý zvuk sa odrážal od stien budovy a rozliehal sa po krytom peróne plnom ľudí. Lokomotíva chrľila neprerušovaný prúd dymu a sadzí a odkiaľsi spoza Mollinho chrbta zaznelo zreteľné odkašľanie, ktoré ju nabádalo, aby kráčala ďalej. Každý krok bol namáhavý, nedobrovoľný a pripomínal jej, čo ju do Colorada priviedlo. A ako hlboko klesla.

S pokrčeným časopisom pevne zastrčeným pod pazuchou napredovala spolu s davom vystupujúcich pasažierov a nechala sa unášať prúdom. Do Sulfur Falls dorazila o štyri dni skôr, než pôvodne plánovala. Starostovi Timber Ridge poslala telegram, aby ho o zmene informovala, no zamestnanec za priehradkou jej oznámil, že pri silných dažďoch postŕhalo telegrafné drôty.

Molly sa zadívala na oceľovosivé nebo a počúvala si boľavé kríže. Pochybovala, že sa problém s telegrafom medzičasom vyriešil.

Na západe sa vysoko nad zastrčeným dobytkárskeym mestečkom dvíhali majestátne končiare Skalnatých vrchov, na ktorých sa stále vynímali pozostatky zimy. Fotografie hôr už videla, no hoci boli čiernobiele snímky veľkolepé, bledli v porovnaní so skutočnou nádherou, ktorú mal človek pred očami, keď stál v ich tieni. Molly mala takmer pocit, že by sa im mala úctivo pokloniť... až kým sa nezdvihol vietor. Vtedy vystrúhala grimasu.

Jej žalúdok zareagoval na smrad a ona si priložila ruku na nos. Vo vzduchu visel prenikavý zápach hnoja a pozdĺž nástupišta aj popri okraji ulice poletovali odpadky. Keď jej zriadenec deň predtým v Denveri vykladal, že v Sulfur Falls sa železnica končí, vôbec nepreháňal. Zhruba sto metrov za stanicou koľajnice odrazu nepokračovali, vytvárali slučku a znovu sa pripájali k pôvodnej trati.

„Kufre si môžete vyzdvihnúť kúsok ďalej, madam! Tamto na konci vľavo.“

Molly zdvihla zrak k zriadencovi, ktorý jej posunkom naznačoval, aby nezastavovala, a zároveň sa snažila čo najmenej dýchať.

Muž si premeral časopis pod jej pazuchou. „Chcete, aby som vám ho vyhodil, madam?“

Zovrela ho pevnejšie. „Nie, nechám si ho, ďaku...“ Vďačnosť jej zamrela na perách, lebo zriadenec sa na ňu už nepozeral.

Vykročila teda smerom, ktorý jej ukázal... no vtom jej padol do oka výklad na druhej strane ulice. Drevený vývesný štít nad dverami obchodu sa pohojďával vo vánku, akoby ju volal k sebe. A jej sa do kútika mysle potichučky ako motýlik vkradlo možné riešenie.

Zaváhala a ustúpila k okraju nástupišta, aby nechala prejsť ostatných.

Nápad, čo sa jej práve rodil v hlave, bol v rozpore s jej morálnymi zásadami a čestnosťou, ktorú sa tak horlivo snažila vštepiť svojim bývalým študentom na Franklinovom kolégiu v meste Athens v Georgii.

Morálne zásady. Čestnosť. Úprimnosť.

„Jeden zlý skutok druhým neodčinite, slečna Cassidyová,“ karhala minulú jeseň študentku, keď ju prichytili pri podvádzaní a ona sa z problému snažila vykrútiť klamstvami.

Molly uprene hľadela na drevený vývesný štít a bolo jej jasné, že ak v tej chvíli podľahne náhlemu popudu, bude presne ako jej študentka – bude sa snažiť jeden zlý skutok odčiniť druhým.

Keď si spomenula, ako ju včasráno len pred tromi týždňami ešte pred prvou hodinou voviedli do kancelárie rektora, obľahla ju najprv horúčava a potom chlad. Jej prepustenie z Franklinovho kolégia bolo rýchle a v mnohých smeroch ponížujúce. Konala nesprávne, to veľmi dobre vedela a nikdy to nespochybňovala. Trest jej však pripadal príliš prísny, a preto sa bránila – aspoň spočiatku.

Potom jej však rektor Northrop oznámil, čo hodlá urobiť, keď Molly nedá výpoveď a z kolégia neodíde, a ona vzdorovať prestala. Okamžite. Vo svojom brnení mala len jedinú slabinu, ale on ju našiel a umlčal tak všetky jej protesty.

Svoj „dôrazný návrh“, aby prijala toto konkrétne učiteľské miesto a začala odznova, ešte podčiarkol tým, že jej odmietol dať odporúčanie na akúkoľvek inú pozíciu vrátane všetkých škôl na východe, ktoré navrhla. A bez odporúčania by sa na ňu uznávané kolégiá a školy ani len nepozreli.

Molly sa upokojujúco nadýchla a rukou v čipkovanej rukavičke si uhladila modrú žakárovú vestičku. Tvrdo pracovala, aby získala doktorát, zaslúžila si vážny titul *profesorky*, ktorý patril aj jej otcovi, a zlepšila postavenie žien na akademickej pôde. O všetko však prišla v dôsledku jediného činu.

Rektor Northrop nakoniec vyhral – vlastne ako všetci muži pri moci. Pretože ona sa ocitla na tomto mieste na míle vzdialenom od civilizácie a slušnej spoločnosti a všetko, o čo sa usilovala... bolo preč.

Molly dospela k rozhodnutiu a zamierila k obchodu.

Poobzerala sa, či ju nikto nesleduje, ale potom si uvedomila, čo robí, a potlačila trpký smiech. V tomto meste ju predsa nikto nepozná. Ani jediná duša. „Pracovná príležitosť“ na vzdialenejšom mieste azda ani neexistovala. Možno ešte s výnimkou aljašskej divočiny. Molly si bola istá, že keby potrebovali učiteľku tam, v tej chvíli by už vystupovala z vlaku v rozľahlej zamrzutej tundre.

Profesora Jeremyho Fowlera na Franklinovom kolégiu medzitým dôrazne pokarhali, predĺžili mu profesúru... a on začal rozposielať svadobné oznámenia. Akurát, že na nich nebolo jej meno. Molly prehltna trpkú pachuť na jazyku. Na nerovnaké štandardy si už za ten čas mala zvyknúť, ale nebolo to tak.

So sklopeným zrakom počkala, kým prejde voz, a potom vykročila cez cestu na druhú stranu ulice.

„Prepáčte, madam, ale batožinu si treba vyzdvihnúť tamto ďalej.“

Obrátila sa, aby zriadencovi vysvetlila, že si len naráchlo potrebuje niečo vybaviť, no tentoraz ju neoslovil on. Podľa mužovho opršaného kabáta a ošúchaného klobúka so širokou strieškou usúdila, že na železnici nepracuje. Okrem toho si bola istá, že ho ešte nikdy nevidela, lebo by si ho určite pamätala.

Bol neopísateľne priťažlivý a kedysi by to možno stačilo, aby ju zaujal... no dnes už veru nie.

Mužov výraz tváre, obzvlášť jeho úsmev, pôsobil otvorene a úprimne. „Všimol som si vás, keď ste pred chvíľou vystupovali z vlaku, a... viete, madam, táto časť mesta nie je práve priateľská. Len som sa chcel ubezpečiť, že viete, kam idete. Lebo ak nie, dievča zlaté...“ Keď prešiel na bezchybný škótsky prízvuk, oči mu zažiarili. „... veľmi rýchlo sa môžete ocitnúť niekde, kde nechcete byť.“ Potichu sa zasmial a potiahol si striešku obnoseného kovbojského klobúka. „Tú radu máte zadarmo od môjho starého otca Iana Fletchera McGuiggana, nech mu je zem ľahká. Zvykol mi to hovoriť vždy, keď som vytiahol päty z domu.“

Molly dokázala rozoznať flirt rovnako bleskovo ako švába na stene. Vyučovala totiž románske jazyky a závan romantiky,

ktorý sa s nimi spájal, zvyčajne mužov s podobnými úmyslami priťahoval. Na správaní muža pred ňou však nebolo vôbec nič koketné. Práve naopak. Jeho tón podfarbovala úprimnosť a Molly v jeho prejave spoznala južanský pôvod.

„Zdá sa, že váš starý otec bol veľmi múdry muž.“

„Veru áno. Vedel byť tvrdohlavý ako mulica, no vlúdnejšiu a láskavejšiu dušu by ste na tejto zemi našli len ťažko.“

Molly si až po chvíli uvedomila, že sa usmieva. Po niekoľkých ďalších sekundách jej navyše došlo, že nejde o krehkú masku, ktorú si na tvár nasadila v posledných týždňoch, ale o úprimnú reakciu.

Podľa spôsobu reči neznámeho muža hádala, že pochádza z Tennessee. Alebo možno z Južnej Karolíny. Jednoznačne bol vzdelaný. Z Juhu odišiel už dávnejšie, preto jeho južanský prízvuk nebol až taký výrazný, zato škótsky prízvuk svojho starého otca ovládal majstrovsky.

Na tvári sa mu usadil nostalgický výraz. „Neprejde ani jeden deň, aby som si naňho nespomenul.“

„A želáte si, aby tu bol stále s vami,“ dodala Molly, lebo vycítila aj to, čo nahlas nepovedal.

„Presne tak.“ Naklonil hlavu nabok. „Hádzam správne, že váš starý otec bol podobný?“

„Môj otec... nech odpočíva v pokoji.“ Molly si skutočne každý deň želala, aby bol stále s ňou, no v posledných týždňoch rovnako ďakovala Bohu, že to tak nie je. Jej trest bol dosť prísny aj bez toho, aby sa na seba musela dívať otcovými očami.

„Úprimnú sústrasť, madam.“ Zložil si klobúk a hlas mu znežnel. „Zomrel niekedy nedávno?“

„Presne včera uplynul rok. Bol chorý, takže som vedela, že jeho čas sa blíži. A aspoň som mala príležitosť rozlúčiť sa s ním,“ zašepkala, prekvapená, aký intímny smer nabral ich rozhovor. A ešte k tomu na vlakovej stanici zabudnutého mestečka kdesi v Coloradskom teritóriu. Otec jej vtedy povedal, že sa nelúčia navždy

a znovu sa uvidia, no v niektorých momentoch jej rozlúčka nepripadala dočasná, ale definitívna.

Muž na ňu mlčky hľadel a ona čakala, kedy začne byť natahujúce sa ticho trápne. To sa však nestalo. Panovala medzi nimi zvláštna uvoľnená atmosféra a Molly mala dojem, že podobná situácia preňho vôbec nie je nezvyčajná. Nemal potrebu vyplňať každý okamih slovami aj napriek tomu, že ju oslovil ako prvý.

Tak ďaleko na západe veru toľkú galantnosť nečakala, najmä keď si predstavila niektorých grobianov, na ktorých narazila počas dvojtýždňovej cesty.

„Nuž...“ Znovu si na hlavu nasadil klobúk a pritom sa mu roztvoril kabát a odhalil odznak pripnutý na veste. „Ospravedlňujem sa, že som vás zdržal, madam. Želám vám pekný deň a dúfam, že sa vám bude Sulfur Falls páčiť.“

Už-už sa ho chcela spýtať, čo vie o Timber Ridge, ale jeho odznak toto nutkanie umlčal. S ďalším chlapom pri moci nechcela mať nič spoločné, nech vyzeral akokoľvek úprimne a dobrosrdečne. „Dovidenia. A ešte raz vám ďakujem, že ste si o mňa robili starosti.“

Molly opäť vykročila cez cestu a pritom sa zo všetkých síl snažila obchádzať blato a špinu. Pokúšalo ju obzrieť sa na muža zákona, ale odolala. Smerom k nej sa valil nákladný voz a zdalo sa, že pohonič s guľatými zarastenými lícami nemá v pláne zastaviť. Molly naňho zamračene pozrela, no zostala stáť uprostred ulice, kým neprešiel. Neotesaná zberba...

Hlavná cesta bola hrboľatá a vynímali sa na nej hlboké vyjazdené kolaje, vďaka čomu chôdza vôbec nebola jednoduchá, obzvlášť v topánkach na opätku.

V ceste jej stála poriadne veľká a páchnuca *kopa*, ale Molly sa podarilo uskočiť nabok a obísť ju. Podľa množstva výkalov to vyzeralo, akoby sa stredom hlavnej ulice prehnala črieda dobytky. *Neuveriteľné.*

Celá natešená, že sa jej podarilo dostať na drevený chodník bez nepríjemného stretu s človekom či so zvieraťom, napokon vyšla

po schodoch a vykročila po nerovných doskách, no pritom ju prenasledoval neblahý pocit. Zastala pred dverami obchodu a vytiahla z taštičky otcove vreckové hodinky. Dostavník do Timber Ridge mal odísť o pol hodinu a ona ešte potrebovala zariadiť presun svojej batožiny. Už nemá veľa času.

Pozbierala v sebe ochabujúcu odvahu a otvorila.

Za pultom stál predavač a čosi ukladal v zásuvke. Len čo ho Molly zbadala, uvedomila si, ako veľmi by chcela, aby ju pri nákupe obsluhovala žena. Keď sa jej pred očami zjavil obraz otca a znechutený hlas v jej mysli zosilnel, stiahol sa jej žalúdok. „*Skveľá práca, pani doktorka,*“ zašepkal jej otec, keď vtedy dávno s diplomom v ruke zastala na pódiu vedľa neho. „*Otec ani nemôže byť na dcéru viac hrdý.*“

Odvtedy prešli už štyri roky, no jeho slová a spomienka na ten deň jej stále zneli v hlave. Tentoraz však z úplne iného dôvodu. Keď si pomyslela, aký názor by mal otec na jej nedávne rozhodnutia, začala svoj plán spochybňovať. Potom si však predstavila, čo ju v budúcnosti čaká, ak ho *neuskutoční*, a všetky pochybnosti umlčala.

Predavač zdvihol zrak. „Dobrý deň, madam. Ako vám môžem pomôcť?“

Molly pozrela na hodiny na stene za ním. Radšej prejde rovno k veci. „Chcela by som si...“ Zhlboka sa nadýchla. „Kúpiť prsteň.“

„Á...“ Mužova tvár sa rozjasnila. „V tom prípade ste na správnom mieste, madam. Brentonovci majú najlepší výber prsteňov v celom Sulfur Falls.“

Molly sa snažila tváriť ohromene.

Predavač si ju premeral. „Budem hádať... Páčia sa vám... rubíny.“

Molly pokrútila hlavou a usilovala sa nájsť správne slová. Povedať svoju požiadavku nahlas bude ťažšie, než predpokladala. „Chcela by som...“

„Nie, nie!“ usmial sa. „Nič mi nehovorte.“ Zamyslene si pošúchal bradu. „Zafíry,“ usúdil s nádejou v tvári.

Pripadal jej ako milý muž a ona mu nechcela zmariť nádeje, ale cítila, ako sekundy ubiehajú. „Nie, pane. Nepochybne sú to krásne kamene, no ja mám na mysli niečo konkrétnejšie. Nemám veľa času, takže mi dovoľte...“

„Diamanty!“ Žiarivo sa usmial. „Malo mi to byť jasné. Poďte za mnou. Tu máme veľmi peknú kolekciu.“

Keď zo seba Molly tisla ďalšiu vetu, stojatý vzduch v obchode ešte viac oťažel. „Nehľadám prsteň s kameňom, ale niečo oveľa...“ Prehltla a počúvala, ako štrngá kľúčmi. „Jednoduchšie.“

Predavač sa práve zohýbal, aby odomkol jednu z vitrín, no po jej slovách znehybnel a pomaly sa vystrel. „Aha... chápem.“ Potichu sa zasmial. „Poďme na to z inej strany, madam. Opíšte mi, aký druh prsteňa hľadáte, a ja vám ukážem, čo máme v danom štýle na výber.“

Molly mala pocit, akoby jej ktosi do úst napchal čerstvo naberanú bavlnu, preto si zľahka zahryzla do jazyka, aby spustila prirodzenú reakciu ústnej dutiny. Bol to trik, ktorý ju naučil starší profesor tesne predtým, ako mala učiť svoju prvú hodinu na kolégiu. „Hľadám obr...“ Zlomil sa jej hlas. Nedokáže to vysloviť. Lenže musí.

Predavačovi nevládala hľadiet do očí. *Prosím ťa, odpusť mi, Pane. Znovu.* „Chcela by som si pozrieť vaše obrúčky. Nemusia byť zdobené. Postačí mi najjednoduchší prsteň, aký máte.“

Predavač na ňu zostal civieť. „Rozumiem,“ zašepkal, no po tvári mu preleteli pochybnosti. Potom vrhol pohľad za jej chrbát. „Pripojí sa k nám... aj váš manžel? Pomôže vám pri nákupe?“ V hlase sa mu takmer ozývala nádej, akoby nechcel robiť unáhlené závery.

„Nepripojí,“ odpovedala potichu.

Predavač si ju poobzeral a potom prešiel k vitríne v zadnej časti obchodu. „Zvyčajne mávame viaceré strieborné aj zlaté obrúčky, ale práve teraz máme vo všetkých strieborných prsteňoch vsadené kamene. Ak teda vyberieme tie *najlacnejšie* obrúčky...“ Pozrel na ňu.

Iba si to predstavovala alebo to slovo naozaj zdôraznil?

„... máte dve možnosti.“ Položil pred Molly dva prstene a ona si všimla, že sa začal správať trochu stroho.

Molly už scénu túžila mať za sebou, preto si vybrala prsteň napravo. Bol krásny – zlato sa ligotalo a jemné gravírovanie mu dodávalo brúsený vzhľad. „Koľko stojí tento, prosím?“

Predavač jej oznámil cenu a ona sa snažila, aby prsteň neodložila príliš rýchlo. Trojmesačný plat na jej novom mieste učiteľky! Vzala si teda obrúčku naľavo. Bola síce lesklá, ale chýbalo jej umelecké spracovanie a pôsobila bledšie. „A tento?“

Odpovedal jej až po chvíli. „Ten stojí... štyri doláre.“

Nuž, to jej rozpočtu jednoznačne vyhovovalo lepšie. Poprevracala ho v prstoch na rôzne strany. „Prečo je tento prsteň o toľko lacnejší?“

„Lebo nie je zo zlata. Je to len mosadz potiahnutá tenkou vrstvou zlata.“

Molly si obrúčku obzrela pozornejšie, potom si stiahla rukavice a nastokla si ju na prstenník ľavej ruky. Sedela dokonale, akoby bola vyrobená špeciálne pre ňu a už na ňu čakala. Ešte raz si celý scenár prebehla v hlave, a keď dospela k rovnakému záveru ako predtým, bolo jej jasné, že nemá na výber. „Vezmem si ho, ďakujem.“ Rýchlo odpočítala bankovky, položila ich na pult a obrátila sa na odchod.

„Nechcem sa v tom nejako rýpať, madam, ale uvedomujete si, že prsteň, ktorý ste si práve kúpili, nie je skutočný?“

Molly zastala pri východe s rukou na kľúčke. Jeho slová sa vznášali v tichu a jej začal dochádzať ich význam aj závažnosť jej rozhodnutia. Keď otvárala dvere, na predavača sa ani neobzrela. „Veru áno, som si toho plne vedomá.“

2

Kým sa Molly dostala na miesto, kde vykladali batožinu, zostali tam už len jej kufre. Zadychčane podala svoj lístok mladému zriadencovi, ktorý ich strážil.

„Rozmýšľal som, komu tá kopa patrí.“ Skontroloval ústrižky pripevnené k jednotlivým kusom batožiny. „Sú tu všetky. Vy veru necestujete naľahko, madam.“

Jeho mladícky úškrn jej pripomenul zriadenca v Atlante, ktorý povedal takmer to isté. „Som profesorka. Vo väčšine z nich sú knihy a učebné pomôcky.“ Hoci Molly pochybovala, že o taliančinu, francúzštinu či španielčinu – jej oblasti jazykového štúdia – bude v zapadnutom horskom mestečku ktovieaký záujem. Obzvlášť keď mala učiť deti, čo nerobila už roky. A naposledy si to teda ani najmenej neužívala. „Kde nájdem dostavník do Timber Ridge?“

Mladík pokynul k dostavníku na vzdialenom konci dreveného chodníka. „Ale už je na odchode, madam.“ Vrhol pohľad na jej batožinu. „A myslím, že na toľko kufrov aj tak nemá miesto. Kúsok tamým smerom je hotel. Má celkovo štyri izby. Ak sa poponáhľate, možno sa vám podarí...“

Molly mu vtisla do dlane zopár mincí. „Mohli by ste, prosím, zachytiť pohoniča, skôr než dostavník odíde, a spýtať sa, či

má miesto ešte pre jedného cestujúceho?“ Ani náhodou nemala v úmysle zostať v Sulfur Falls cez noc. „A zistíte, koľko kufrov môže odviezť.“

Zriadenec si nadvihol klobúk. „Pravdaže, pani...“

Molly si všimla, že pozrel na jej ľavú ruku s prsteňom, a myseľ sa jej rozbehla na plné obrátky. Mestská rada v Timber Ridge, ktorá ju najala, už jej meno pozná. Netreba ešte viac kaliť beztak zakalené vody. „Som pani Whitcombová. *Profesorka*...“ Zmĺkla. Keďže už neučí na kolégiu, toto oslovenie by viac nemala používať. No stále predsa má svoj *doktorát*. „Vlastne *doktorka* Molly Whitcombová,“ opravila sa a dúfala, že zriadenec ju bude oslovovať náležitým spôsobom.

„Pravdaže, pani Whitcombová.“ Mladík sa rozbehol po drevenom chodníku.

O pár minút už Molly sedela v dostavníku spolu s pomerne objemným džentlmenom usadeným na lavici oproti. Celá šťastná, že nemusí stráviť noc v Sulfur Falls, si uložila tašku na sedadlo vedľa seba. Bol to jediný kus batožiny, ktorý jej pohonič – akýsi pán Lewis – dovolil vziať so sebou. Zvyšok osobných vecí jej mali prepraviť na voze o jeden či dva dni. Takýto postup navrhol zriadenec a Molly dúfala, že kufre skutočne prídu. So sebou však mala aspoň toaletné potreby a časopis, ktorý si kúpila na železničnej stanici v Atlante.

Magazín so somárskymi ušami si otvorila na označenej stránke. Článok čítala už azda tisíckrát a vedela ho v podstate naspamäť. Dúfala, že bude mať šancu zoznámiť sa so ženou, ktorá...

Vtom zachytila akýsi závan a vrhla nenápadný pohľad na muža oproti. Ústa mal otvorené a oči privreté. Molly predpokladala, že zaspal. Alebo možno „vypával opicu“, ako počula hovorievať iných.

„Vravím vám, ďalšiu batožinu neberiem! Na túto cestu som už plne naložený.“

Keď Molly začula pohoničov hlas, vyzrela z okienka, lebo sa chcela uistiť, že nehovorí o jej kufroch. Zbadala pána Lewisa... a akéhosi džentlmena, ktorý sa s ním rozprával.